

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 323/2025-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Michalom Fecil'akom, advokátom, Jesenná 8, Prešov, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 23Co/15/2023-1430 zo 14. marca 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. júla 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), bližšie nešpecifikovaného základného práva podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. V konaní vedenom Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 11C/256/2015 si sťažovateľ podanou žalobou uplatnil proti mestu Prešov (ďalej len „žalovaný“) právo na vydanie náhrady z titulu bezdôvodného obohatenia a zákonného vecného bremena za užívanie v žalobe bližšie konkretizovaných nehnuteľností (pozemkov), na ktorých sa v súčasnosti nachádzajú stavby pozemných komunikácií a chodníkov vo vlastníctve žalovaného.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 11C/256/2010-1025 z 20. júla 2017 uložil žalovanému povinnosť uhradiť sťažovateľovi z titulu bezdôvodného obohatenia finančnú sumu 8 285,88 eur s príslušenstvom (I. výrok) a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II. výrok), povinnosť zaplatiť sťažovateľovi z titulu finančnej náhrady za vecné bremeno sumu 51 504,32 eur s príslušenstvom (III. výrok) a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (IV. výrok), povinnosť zaplatiť sťažovateľovi z titulu bezdôvodného obohatenia sumu 57 931,05 eur s príslušenstvom (V. výrok) a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (VI. výrok), povinnosť zaplatiť sťažovateľovi sumu 176 545,29 eur

s príslušenstvom z titulu finančnej náhrady za vecné bremeno (VII. výrok) a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (VIII. výrok) a súvisiacim výrokom o trovách konania zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 4 % (IX. výrok). Rozsudok okresného súdu napadli odvolaním obe procesné strany, sťažovateľ podal odvolanie proti výrokom II, IV, VI, VIII a IX, žalovaný proti výrokom I, III, V, VII a IX.

4. O odvolaniach rozhodol krajský súd svojím v poradí prvým rozsudkom č. k. 23Co/120/2017-1196 zo 7. novembra 2018, ktorým rozsudok okresného súdu čiastočne potvrdil (výrokmi I, III, IV, VI potvrdil výroky I, II, V, VI prvoinštančného rozhodnutia), čiastočne zmenil (výrokmi II a V zmenil výroky I a V prvoinštančného rozhodnutia) a čiastočne zrušil (výrokom VII zrušil výroky III, IV, VII, VIII a IX prvoinštančného rozhodnutia) a v rozsahu zrušenia vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

5. Sťažovateľ nespokojný s výsledkom súdneho konania podal proti rozsudku krajského súdu zo 7. novembra 2018 (proti výrokom II, III, V, VI a VII) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodňoval s poukazom na § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

6. O dovolaní sťažovateľa rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1Cdo/79/2022 z 8. novembra 2023 tak, že rozsudok krajského súdu zo 7. novembra 2018 v druhom a piatom výroku (ktorými zmenil rozsudok okresného súdu a znížil okresným súdom priznanú náhradu za bezdôvodné obohatenie) zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, vo zvyšnej časti dovolanie sťažovateľa odmietol.

7. Proti uzneseniu najvyššieho súdu podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, ktorú ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 84/2024-28 z 20. februára 2024 odmietol.

8. Po vrátení veci krajskému súdu tento rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že I. potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi z titulu bezdôvodného obohatenia 8 285,88 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2 542,26 eur od 21. mája 2009 do zaplattenia, 9 % ročne zo sumy 2 918,89 eur od 16. júna 2009 do zaplattenia, 9 % ročne zo sumy 2 824,73 eur od 5. augusta 2009 do zaplattenia, a to v časti nad zaplattenie 4 143,04 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1 271,16 eur od 21. mája 2009 do zaplattenia, 9 % ročne zo sumy 1 412,40 eur od 16. júna 2009 do zaplattenia, 9 % ročne zo sumy 1 459,48 eur od 5. augusta 2009 do zaplattenia, a II. potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi z titulu bezdôvodného obohatenia 57 931,05 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 25. júna 2011 do zaplattenia, a to v časti nad zaplattenie 29 121,29 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 25. júna 2011 do zaplattenia.

9. Na základe zrušujúceho VII. výroku rozsudku krajského súdu č. k. 23Co/120/2017-1196 zo 7. novembra 2018 je nárok sťažovateľa na priznanie náhrady za zriadenie zákonného vecného bremena opätovne prejednávaný pred okresným súdom.

II.

Argumentácia sťažovateľa

10. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že na jeho základe dochádza k porušovaniu jeho ústavných práv z dôvodu

neodstránenia závažnej procesnej vady prítomnej v namietanom konaní, v ktorej dôsledku sa v súčasnosti koná o nárokoch, o ktorých už podľa názoru sťažovateľa bolo právoplatne rozhodnuté. V konkrétnostiach namieta:

a) Napadnutý rozsudok vo vzťahu k posúdeniu doručenia rozsudku súdu prvej inštancie žalovanému (prostredníctvom jeho právneho zástupcu) vykazuje známky svojvôle. Krajský súd vôbec nezobral na zreteľ skutočnosť, že rozsudok okresného súdu uložený do priechínku pošty právneho zástupcu žalovaného na súde prvej inštancie 21. júla 2017 bol prevzatý právnym zástupcom žalovaného 14. augusta 2017, tzn. 24. deň po jeho uložení. Uvedené bolo podľa sťažovateľa potrebné posúdiť cez fikciu doručenia, ktorá podľa jeho názoru nastala 8. augusta 2017, a až následne sa mal odvolací súd zaoberať otázkou, či odvolanie žalovaného z 25. augusta 2017 bolo podané v zákonom stanovenej lehote. Ak odvolací súd posudzoval odvolanie žalovaného iba cez prizmu prevzatia rozsudku okresného súdu 14. augusta 2017 a podania odvolania 25. augusta 2017 bez toho, aby sa zaoberal dorúčením rozsudku okresného súdu s poukazom na právne účinky § 113 CSP, je jeho rozhodnutie urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou doručovania písomností.

b) Za nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené je potrebné považovať aj vyjadrenie odvolacieho súdu, že „... *neprevzatie rozsudku okamžite po jeho uložení do priechínku nemožno považovať za odmietnutie prijatia zásielky, pretože zo žiadneho konania právneho zástupcu žalovaného nevyplýva, že odmieta prevziať zásielku.*“.

c) Nesprávne a v rozpore s právnou istotou a legitímnymi očakávaniami sťažovateľa sú právne úvahy krajského súdu týkajúce sa dodržania lehoty na podanie odvolania žalovaného v súvislosti so špecifickým spôsobom doručovania rozsudku súdu prvej inštancie – do priechínku pošty na podateľni okresného súdu, podľa ktorých pri tomto právnou úpravou neregulovanom spôsobe doručovania súdnych zásielok neplynú žiadne doručovacie lehoty, v dôsledku čoho sa neuplatňuje fikcia doručenia, a s ktorých neprevzatím nie sú spojené žiadne následky.

d) Zásielka, ktorú si právny zástupca žalovaného v odbernej lehote 18 kalendárnych dní (v zmysle bodu 21.1 Poštových podmienok) odo dňa jej uloženia do jeho poštového priechínku na podateľni okresného súdu neprevzal, sa považuje za nedoručiteľnú zásielku, a to z dôvodu bezdôvodného odopretia jej prijatia [bod 21.1.2 písm. a) Poštových podmienok a § 113 CSP], čo má za následok, že posledným dňom odbernej lehoty nastáva fikcia doručenia rozsudku okresného súdu, v dôsledku čoho je 8. august 2017 potrebné považovať za deň doručenia predmetného rozsudku žalovanému. Vychádzajúc z uvedeného, bolo odvolanie žalovaného proti rozsudku okresného súdu podané oneskorene. Krajský súd tak mal autoremedúrou zrušiť svoj predchádzajúci rozsudok zo 7. novembra 2018, a to konkrétne jeho VII. výrok, ktorým zrušil III. a VII. výrok rozsudku okresného súdu. Ak bolo odvolanie proti rozsudku okresného súdu podané oneskorene, je meritórne rozhodnutie okresného súdu v III. a VII. výroku právoplatné a zakladá prekážku rozsúdenej veci. Napriek právoplatnosti týchto výrokov však za súčasne platného právneho stavu nastoleného krajským súdom bude súd prvej inštancie prejednávať sťažovateľom uplatnené nároky znova, a to iba preto, lebo krajský súd rozhoduje na základe svojvoľného (ničím nepodloženého) a nijako neodôvodneného výkladu vlastných názorov namiesto aplikácie ustanovení Civilného sporového poriadku o doručovaní písomností na adresu zvolenú právnym zástupcom žalovaného na doručovanie, pričom názory porušovateľa sú v nesúlade s platnou právnou úpravou (§ 105 až § 116 CSP) a právnymi účinkami § 113 CSP nastupujúcimi pri odopretí prijatia písomností, čím došlo zo strany odvolacieho súdu k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), ako aj bližšie nevymedzeného základného práva podľa čl. 38 ods. 2 listiny napadnutým potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu.

12. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. III. ÚS 155/09, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 198/2020).

13. Z obsahu sťažnostnej argumentácie vyplýva, že sťažovateľ namieta nesprávne právne posúdenie otázky včasnosti podania odvolania žalovaným proti rozsudku okresného súdu, ktoré sťažovateľ zároveň považuje za arbitrárne a nepreskúmateľné. Výroková časť napadnutého rozsudku krajského súdu však znie v prospech sťažovateľa, keďže ňou krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu vo výrokoch o povinnosti žalovaného zaplatiť sťažovateľovi z titulu bezdôvodného obohatenia priznané finančné sumy spolu s príslušenstvom. Z obsahu sťažnostnej argumentácie tiež vyplýva, že sťažovateľ sa na jej podklade ústavnou sťažnosťou domáha zrušenia rozsudku krajského súdu č. k. 23Co/120/2017-1196 zo 7. novembra 2018, konkrétne jeho VII. výroku, ktorým krajský súd zrušil III. a VII. výrok rozsudku súdu prvej inštancie týkajúci sa priznania náhrady za zriadenie zákonného vecného bremena a na základe ktorého sa nárok sťažovateľa na priznanie náhrady za zriadenie zákonného vecného bremena opätovne prejednáva pred okresným súdom. Sťažovateľ považuje dotknuté výroky rozsudku okresného súdu za právoplatné s odôvodnením, že krajský súd na ich zrušenie nemal podklad, pretože tieto výroky boli napadnuté odvolaním žalovaného podaným po lehote na podanie odvolania, a teda odvolanie žalovaného malo byť odmietnuté ako oneskorene podané v zmysle § 386 písm. a) CSP. V rámci petitu ústavnej sťažnosti však sťažovateľ rozsudok krajského súdu č. k. 23Co/120/2017-1196 zo 7. novembra 2018 nenapáda a namieril ju výlučne proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorému vyčíta, že rozhodol nesprávne, pokiaľ autoremedúrou nezrušil svoj predchádzajúci rozsudok v jeho zrušujúcom výroku.

14. V skutočnosti teda sťažovateľ podanou ústavnou sťažnosťou brojí proti rozsudku krajského súdu č. k. 23Co/120/2017-1196 zo 7. novembra 2018, konkrétne jeho VII. výroku a jeho zrušenie sa snaží dosiahnuť prostredníctvom ústavnej sťažnosti namietajúcej napadnutý rozsudok krajského súdu. Predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľa, v ktorej uplatnil totožnú argumentáciu nesprávneho právneho posúdenia oneskorenosti žalovaným podaného odvolania, totiž ústavný súd vytkol nesprávnu formuláciu petitu ústavnej sťažnosti, na ktorej podklade ústavný súd ústavnú sťažnosť vo vzťahu k rozsudku krajského súdu zo 7. novembra 2018 nepreskúmaval (uznesenie č. k. IV. ÚS 84/2024-28 z 20. februára 2024, bod 12).

15. Ústavný súd vzal do úvahy, že podanou ústavnou sťažnosťou nie je možné dosiahnuť sťažovateľom zamýšľaný dôsledok, a to zrušenie rozsudku krajského súdu zo 7. novembra 2018 v jeho VII. výroku, pričom postup jeho zrušenia prostredníctvom inštitútu autoremedúry tak, ako si ho sťažovateľ vykladá, je v zmysle platnej právnej úpravy vylúčený. Autoremedúra predstavuje možnosť súdu prvej inštancie rozhodnúť o podanom odvolaní sám a ako výnimočný spôsob rozhodovania o odvolaní je prípustná v taxatívne formulovaných prípadoch a za splnenia zákonných podmienok. Tieto podmienky sú upravené v § 376 CSP tak, že odvolanie musí smerovať proti uzneseniu, proti ktorému je v súlade s § 357 CSP odvolanie prípustné, odvolaniu musí byť v plnom rozsahu vyhovené a na základe neho musí byť napadnuté rozhodnutie zrušené a musí ísť o uznesenie, z ktorého dosiaľ nenadobudla práva iná osoba. Ani jedna z uvedených zákonných podmienok nie je vo veci sťažovateľa splnená.

16. Z posúdenia prejednávanej veci je zrejmé, že ústavná sťažnosť z hľadiska v nej sťažovateľom formulovaných námietok v spojitosti s napadnutým rozsudkom krajského súdu nie je spôsobilým prostriedkom, ktorým by sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany svojich základných práv a práv zaručených medzinárodnými zmluvami. Sťažovateľ mal svoju sťažnostnú argumentáciu uplatniť v riadne koncipovanej ústavnej sťažnosti smerujúcej proti predchádzajúcemu rozsudku krajského súdu zo 7. novembra 2018, a pokiaľ tak neurobil, nemožno tento postup nahrádzať podaním ústavnej sťažnosti v spojitosti s napadnutým rozsudkom krajského súdu, z ktorého na práva a povinnosti sťažovateľa nevyplýva žiaden negatívny dôsledok.

17. Ústavný súd preto dospel k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, je zjavne neopodstatnená. Medzi napadnutým rozhodnutím a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavnú sťažnosť z týchto dôvodov ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. mája 2025

Ľuboš Szigeti
predseda senátu